

Ето защо, щомъ забълбжихъ непокорността на Дагира и нейното намѣрение да се хвърли върху мене, сърцето ми болезнено се сви. Изведнажъ ми стана много жално за хубавицата-пантера.

Азъ искахъ да я вразумя, да я изплаша, и отново я ударихъ по ухото.

Дагира не можа да се стърпи и се хвърли срѣщу мене. Азъ веднага гръмнахъ върху нея съ револвера си, но съ патронъ безъ коршумъ.

Гърмежътъ и облакътъ димъ я накараха да се отдръпне назадъ, и въ това врѣме бързо избѣгахъ.

Сждбата на Дагира сега бѣше рѣшена: трѣбваше да бжде убита.

Но менъ ми бѣше много жално за нея, та никакъ не можахъ да се рѣша на това и сѣ отлагахъ застрѣлването ѝ.

Ние само я отведохме въ отдѣлна клѣтка, където тя прѣкара първата нощъ много тревожно: ревъше силно и злобно, мѣташе се отъ една страна на друга и удряше съ лапитѣ си по желѣзнитѣ прѣте.

На утринята тя се смълча и лежеше въ жгѣла на пода на клѣтката и жално охкаше.

Азъ се доближихъ до клѣтката и галено извикахъ:

— Дагира!

Тя едва помръдна опашка и ме погледна съ таква умолителни, насълзени очи, че азъ се просълзихъ.

— По-скоро ми отворете вратата—казахъ азъ на пазача, — искамъ да влѣза при нея.

— Възможно ли е? — отговори ми той. — Нѣма жива да излѣзете!

— Стига сте говорили праздни приказки, — казахъ азъ — разбирамъ вече, каква е била работата. Дагира е болна и силно страда.

Когато влѣзохъ въ клѣтката, Дагира не се помръдна отъ мѣстото си, само ме изгледа накриво. Азъ се приближихъ, паднахъ на колѣнѣ до нея и чудо! — моятъ хищенъ врагъ неочаквано лизна ржката ми съ своя лѣпкавъ и грапавъ езикъ. . .